
This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<https://books.google.com>

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

VADERLANDSCHE

UITBOEZEMINGEN.

DOOR

J. B. Christemeijer.

**VADERLANDSCHE
UITBOEZEMINGEN.**

EEN VIJFTAL

DICHTERLIJKE BIJDRAGEN.

DOOR

J. B. CHRISTEMEIJER.

Te **UTRECHT,**
bij **VAN PADDENBURG & COMP.**

1850.

Ten voordeele van de zaak des vaderlands.

Is dit die grond, in vroeger jaren,
Door 't heerlijkst voorgeslacht betreên,
Zoo grootsch ontwoekerd aan de baren,
Door zoo veel bloeds eens vrijgestreên?

RHYNVIS FEITH.

*De volgende dichtertelijke opstellen , van tijd tot tijd ver-
vaardigd ter gelegenheid van verschillende groote gebeur-
tenissen , die het lot des vaderlands van nabij betroffen ,
waren aanvankelijk niet tot eene afzonderlijke uitgave be-
stemd. Een tweetal derzelve werd , in een vaderlandsch
tijdschrift of elders , door den druk publiek gemaakt ; twee
andere deelde ik aan eenige vrienden in handschrift mede.
Thans vinde ik mij opgewekt , om dezelve , vermeerderd met
eenige regelen op de tegemoordige omstandigheden des tijds
toepasselijk , hier bijeengevoegd in het licht te geven.
Immers , het gunstig onthaal , waarmede de vroeger van*

mij uitgegeven prozaschriften zijn ontvangen, doet mij de hoop voeden, dat ook deze lettervruchten, vooral bij de bezitters der kaatsbedoelde, een goed vertier mogen vinden. Mogt dit het geval zijn, dan zoude het oogmerk, op den titel uitgedrukt, bereikt, en tevens beantwoord worden aan den wensch, waarmede ik dezelve op het altaar des vaderlands te neder leg.

in October

1830.

Chr—.

BIJ

BIJ HET AANBREKEN VAN DEN DAGE-
RAAD DER VERLOSSING VAN
NEDERLAND.

(November 1813.)

Wat blijde juichstem doet zich hooren?

Wat vreugdgalme wordt alom verspreid?

Wat englentoone suist ons in de ooren?

Wat maar van vreugd en vrolijkheid? —

Hoe!... Is 't geen droom? — Zou 't mogelijk wezen!

Is dan de dag des heils herrezen?

Die dageraad, zoo lang verwacht;

Die dag, zoo vurig afgebeden;...

Die dag, nu twintig jaar' geleden,

Verdwenen voor den zwartsten nacht!

Hoe!...

Hoe!... zou geen list ons weêr bedriegen?

Zou 't dan geen hersenschim meer zijn?

Zou niet, op nieuw, die tijding liegen,

En we ons misleiden met den schijn?

Hoe vaak toch zagen niet onze oogen,

Op eenmaal, alle hoop vervlogen,

Als 't nabij de vervulling was! —

Hoe dikwijls werden de oorlogsvanen

Ontrold, na 't stillen der orkanen,

Schoon elk in de uitkomst „Vrede” las.

Hoe!... God van onze dappre vaadren!...

Hoe!... Neêrlands Schutsheer! trouwe God!

Zou eindelijk dan het tijdstip naadren,

Bestemd tot wending van ons lot?

Zou eindelijk dan dat heil weêr dagen, —

Dat heil, dat we eens verwisslen zagen,

Voor bittren ramp en tegenspoed!...

Dat heil, 't welk nog, na twintig jaren

Van jammren, rampen en gevaren,

De hoop in onzen boezem voedt?

„ó Ja,

„ Ó Ja, dat heil is weér verschenen !

„ Reeds breken de eerste stralen door.

„ Ras zijn de neevlen dan verdwenen.

„ Houdt moed !... De scheemring gaat eerst voor !”

Dees blijmaar hooren wij verkonden,

Die maar, ontvloeid aan aller monden,

Vertroost het hart, beangst van druk ;

En, door die hoop in vreugde ontstoken ,

Zien wij de vruchten reeds ontloken ,

Van burgervrede en volksgeluk !

Zoo zien we eerlang, na troostloos zuchten ;

Na zoo veel treurens en geklags :

Wat kwaads de landzaat nog moog’ duchten ;

Den morgenstond diens grooten dags !

Ó Dag, het eindperk der ellenden !

Waarheen zich onze blikken wenden.

Ó Dag, het uitzigt onzer hoop !

Gij zult, tot loon van zoo veel lijdens ,

De ontwikkeling van jaren strijdens ,

De rust hergeven aan Euroop’.

Dan

Dan zal het kroost der Batavieren,
 Schoon van der vaadren deugd ontaard,
 Nog eens de zegeteekens zwieren,
 Om vrijheids tuinmuur heen geschaard!
 Dan zal het kroost dier oude braven,
 Die 't trotsche Spanje eens wetten gaven,
 Hoe lang te snood miskend, veracht,
 Nog in der volken rang herwonen;
 En zich den eernaam waardig toonen,
 Van Tromps en RUITERS nageslacht!

Ja, de ijz'ren banden, die ons drukten;
 Het juk, zoo vreeslijk hard gesmeed!...
 Waaronder onze schoudren bukten,
 Tot torsching van 't verneedrendst leed;
 Dat stalen juk wordt haast verbroken;
 Daar we onze vrijheid zien gewroken;
 De wurgboei, die ons hield gekneld,
 Wordt haast, met kracht, van een gereten;
 De helsche kluisters afgesmeten,
 Van 's dwinglands heerschzucht en geweld.

Ja,

Ja, zinkt, zinkt weg, gij slaafsche ketens!

Zinkt weg, geweld en dwinglandij!

Zink weg, verdrukking des gewetens!

Zinkt in het niet!... Haast zijn wij vrij!

Haast ligt het boos gedrogt verslonden,

Dat in zijn' boei ons hield gebonden;

Der Gallen grootheid neigt ten val.

Haast daagt de wraak, die streng zal straffen;

Die ons de vrijheid zal verschaffen,

En 't menschdom vrede geven zal.

Reeds zijn de volken zaamgespannen,

Om 't vreemde rot, dat ons verslond,

Voor eeuwig... eeuwig weg te bannen,

Van onzen dierbren moedergrond.

Haast zien we, ó vreugd! — van onze wallen,

De blinkende adelaars der Gallen,

Verjaagd, vernield met smaad en schand!

En in hun plaats, de vanen wappren,

Van Duitschlands zaamverbonden dappren,

Vereend tot heil van Nederland!

B

Dan

Dan zal weêr Neêrlands roem herleven,
 Hoe zeer geschonden en belaagd,
 Wat vlek 's lands wimpel aan moog' kleven,
 Zij wordt met glorie weggevaagd.
 Ô Ja, hoe diep we ook zijn gezonken,
 Hoe lang in slavernij geklonken,
 Hoe lang des nabuurs smaad ten buit;
 Dat we, ondanks al den nood der tijden,
 's Lands vrijheid goed en bloed nog wijden,
 Wischt de aangewreven schandsmet uit !

Ja, dan herleven de oude zeden.
 Dan heerscht weer de oude trouw en deugd.
 Dan stellen wij der vaadren schreden,
 Tot voorbeeld aan der Belgen jeugd !
 Ja, dan beschermd door Vorst ORANJE,
 Verknocht aan 't magtig Groot-Brittanje,
 Vereend met Noorman en Germaan,
 Zal 't oude Neêrland grootsch herbloeijen,
 In aanzien, magt en luister groeijen;
 Daar tweedragt zal in 't niet vergaan !

Neen,

Neen, helsche tweedragt! al uw pogen,
Ontvonkt door schandlijke eigenbaat;
Zal niets meer op ons hart vermogen.
Verzoening kent geen broederhaat!
We eerbiedigen der vaadren woorden,
Die we als onze eerste lessen hoorden,
„ Dat eendragt, magt en sterkte maakt!“
Was nooit die wijze spreuk vergeten,
Reeds waar', bij de eerste oproerkreten,
's Lands grijze leeuw met vuur ontwaakt.

Welaan dan, broeders! landgenooten!
Fries, Kenmer, Batavier en Zeeuw!
Uit BATO's stam hervoort gesproten;
Komt, strijdverwanten van den leeuw!
Waakt op! Het schrikgedrogt verslonden!
En weér de pijlen zaamgebonden,
Des bondels, die verbroken lag!
Komt, wilt Oranje - snoeren vlechten!
De Oranje - band zal sterker hechten,
Dan immer snoer of band vermag.

ô Blij verschiet, hoe streelt gij 't harte!
ô Uitzigt vol van zaligheid!
Zoo lang verbeid met stille smarte,
Met mannenmoed en lijdzaamheid!
Hoe ook ons bloedend hart moog' treuren;
Dat gij ons echter op moogt beuren!
Uw invloed, die de ziel vervult,
Leere ons, bij 't weiflend, hijgend smachten,
De toekomst vrolijk in te wachten,
En sterke 't lang gerekt geduld!

En Gij, ô groot en eeuwig Wezen!
Die met een wenk 't heelal regeert!
Daár, waar ons alles stond te vreezen,
Hebt Ge alles tot ons heil gekeerd.
Beslisser van het lot der staten!
Wat kan de magt eens dwinglands baten,
Als Gij, ô God! zijn' val gebiedt!
Zijn wormen-grootheid zinkt te neder;
En nimmer rijst zijn luister weder;
Hij wordt met al zijn' trots te niet.

Spoedt

Spoedt aan , spoedt aan dan , gulden tijden ,

Waarnaar het gansche Neêrland smacht !

Opdat uw invloed al het lijden

Van twintig jaren smarts verzacht !

En Gij , ó God ! sterk Gij de benden ,

Die ge ons ter redding toe wilt zenden !

Strijd Gij voor ons ! — Maak Neêrland vrij !

En wil de magt der bondgenooten ,

Bij 't naadren van dees grond , vergrooten !

Zoo zink' der Gallen dwinglandij !

HUL-

HULDE AAN GOD.

(*Dank- en Bededag van 15 Julij 1815.*)

Helden mogen dapper strijden ;
God regeert.
Wie Hem aanroept in het lijden ,
Triumfeert !

H. VAN ALPHEN.

ó **Z**ou geen traan ons oog ontvloeijen ,
Voor U , ó God , voor U geschreid !
Zoude ons de boezem niet ontgloeijen
Van 't heilig vuur der dankbaarheid!
Ja , 't was Uw werk , — Uw alvermogen ;
Gij , God ! hadt Neêrlands smart gewogen ;
Gij hoordet Neêrlands noodgebed.
Gij wenktet — en Euroop' verstomde ;
Daar 't monster zich stuiptrekkend' kromde.
Gij wenktet — Neêrland was gered !

Toen

Toen 't wangedrogt van Elba's stranden ,
Geketend aan Ferrajo's kust ,
Nog eenmaal , vreeslijk , klaauw en tanden
Gewet had , heet op bloed belust ;
Toen 't schrikdier , fel in woede ontstoken ,
Zijn keten brullend had verbroken ,
En , 's wachters scherpen blik ontsneld ,
Ons plotsling dreigde te overvallen ,
Toen heeft Uw arm , bij Brussels wallen ,
Des monsters magt te neêr geveld .

Wie woog de hachlijke oogenblikken ?
Wie mat het bange tijdsgewricht ?
Wie durfde Europa's lot te wikken ;
En hield het weiflend evenwigt ?
Gij hadt de kans des strijds berekend ;
Uw hand had de uitkomst afgeteekend ;
Uw plan , ô God ! bleef onverwikt .
Vergeefs , het kloek beleid der helden ;
De zegepraal der oorlogsvelden
Wordt door Uw' arm alleen beschikt .

Hoe

Hoe hoog was niet de nood geklommen ,
Toen 's vijands schriklijke overmagt
Zich stortte op Neêrlands legerdrommen ,
En hen, een' wijl , tot wijken bragt!
De gruwbre dwingland ziet dat wijken. —
Daar rukt hij , over stapels lijken ,
Nog eens, met dubbele strijdkracht aan.
Reeds schijnt de laatste hoop gezonken ;
En 't monster brult, van woede dronken ,
„ Ter wrake ! Neêrland zal vergaan !”

Maar Gij, de Heer der legerscharen ,
JEHOVAH ! Hoog geduchte God !
Weêrstonde den drom der moordenaren ;
Uw arm weêrhield het vreeslijk rot.
Toen 't lot des strijds zich dreigt te wenden ,
Toen treedt Gij aan de spits der benden.
Daar deinst de schrikbre dwingland af.
Hij , ongewoon aan nederlagen ,
Hij vliedt , de schrik in 't hart geslagen ,
Beroofd van kroon en heerscherstaf.

Gij

Gij God! gij streeft voor onze vaadren

Gij streeft ook voor hun nageslacht.

ó Zie ons dankbaar tot U naadren.

U zij de hulde toegebracht! —

Wat ook de tijdgeest mogt verstoren;

Der vaadren moed ging niet verloren.

Hun roem, ons erfdeel, bleef bewaard.

Europa zag den naam dier braven

Door hun herrijzend nakroost staven

Der oudren heldenglorie waard.

Och! blijf Gij Nederland bewaren!

Het land, door Uwe zorg gered!

Hernieuw de gunst der vroegre jaren!

Verhoor, ó God, ons smeekgebed! —

Wil onzen dierbren Koning loonen.

Behoed zijn dappre heldenzonen!

ORANJES Huis be kroone Uw hand!

Blijf Gij de God, op wien wij bouwen;

En leer ons op Uw naam vertrouwen!

Bescherm het lieve vaderland!

BIJ DE OVERWINNING OP ALGIERS.

(*September 1816.*)

Triumpf! de menschheid is gewroken;
Aan 't regt der volken is voldaan.
Triumpf! het outervuur ontstoken;
Hef 't lied der overwinning aan!
Triumpf! zie Neêrlands zeebanieren.
Met roem ontkronkeld, statig zwieren,
Aan de Algerijnsche kust geplant!
Triumpf, o volken! Neêrlands helden
Doen Waterloo's gedenkslag gelden
Aan Afrika's verwijderd strand.

Triumpf,

Triumf, Europa! wij herleven.

Wie Neêrlands zeeleeuw smaadheid doet,
Dien teistren RUITERS dappre neven,
Voor d' onberaden overmoed.
Wendt, volken, 't oog naar gindsche stranden;
Ziet de Algerijnsche vloot verbranden;
Dit deden Brit en Batavier.
Hooft Neêrlands donder vreeslijk klatren!
Hoe knalt de aloude schrik der waatren
Voor de eer der vrije zeebanier!

Wie tuchtigden u? — spreekt, Barbaren!
Wie offerden uw rooſtad op
Aan al het leed der vroegre jaren?
Wie spleten u den tijgerkop?
Getuigt, ontombre woestelingen,
Getuigt, wier vuist u kon bedwingen!
Wien hadt gij honend aangerand? —
Ja, brult: „Europa's waterleeuwen!” —
Hooft, volken! hooft het, latere eeuwen!
't Was ALBION met NEDERLAND.

Nu

Nu nog den kop eens opgesteken ,
Den muil nog eenmaal opgesperd !
Op , tijgers ! komt de schandstraf wreken ,
Die op u neêrgebliksemd werd !
Op ! hebt gij lust — op , schrik der stroomen !
Of zijn de krachten u benomen ?
Krimpt dan van woede , barst van spijt !
Maar leert de ontzagbre kruisvlag vreezen ,
Of — schriklijk zal het vonnis wezen ,
Bij de uitkomst van den tweeden strijd ,

Maar neen ! wij zijn aan u gewroken ;
Reeds ligt uw roofnest half vernield ,
De boei der Christnen is verbroken ,
Die ge in dat hol gekerkerd hieldt .
Waagt ge andermaal , ons aan te randen .
Weér op Europa's wal te landen ,
Verhit op roof , belust op bloed ;
Dan komen we u dien trots verneêren ,
En u ontzag en eerbied leeren
Voor onzer strijdren heldenmoed .

Triumf!

Triumf! juicht, nijvre handelaren!

Zendt nu de rijke lading uit:

Want op de Middellandsche baren

Werd 's roovers euvelmoed gestuit.

Triumf! juicht, scheeps- en visschers-gasten!

Geen Moor, die meer u aan durft tasten;

Steekt vry en veilig van uw reë.

Waar Brit en Batavier verschijnen,

Daar moet straks de Afrikaan verdwijnen,

Daar bruischt de vrije wereldzee!

Triumf, o dappre vlotelingen!

Triumf, o achtbre heldenstoet!

Europa zag u 't pleit voldingen;

Gij wreektet Bona's martelbloed.

Hoort onze dankbre zangen galmen!

Wij strooijen blijde zegepalmen,

Zet gij den voet op Neêrlands grond.

Triumf! de menschheid juicht u tegen!

Uw heldenarm verwierf den zegen

Van 't glorierijkste vredeverbond.

Triumf!

Triumf! triumf, manhafte braven!

Al is de vrede duur betaald,

Uw bloed bleef Neêrlands glorie staven,

Den roem, bij Waterloo behaald.

Neen! 't menschdom zal het nooit vergeten,

De laatste nazaat zal het weten,

Wat gij voor 't regt der volken deedt.

Triumf! als eens Algiers zal vallen,

Dan wijst men nog van 't puin der wallen,

Waar EXMOUTH met CAPELLEN streed.

BIJ HET JAARFEEST VAN WAT-
TERLOO'S GEDENKDAG.

(18 Junij 1817.)

Dreun, statig klokgebrom! dreun van den grijzen toren,
En stuw den luchtstroom voort, en daver in elks ooren,
En roep van 's grijzen Doms verheven torentop,
Bij 't plegtig hooggetij, het volk ten tempel op.
Dan, ach! wie thans vergat met Neêrland op te komen,
Gewis, hem moest het bloed te traag door de aadren
stroomen;
Hij, van den echten teelt des voorgeslachts ontaard,
Is Neêrlands dierbren grond, zijn vaderland, onwaard.

Vergaderd tempelwaarts; vereend bij onze altaren;
Met diep gevoel van onze afhankelijkheid bezielde;
Voor God in 't stof ter neêr geknielde;
Gedachtig aan den moed van Neêrlands heldenscharen,
Zij

Zij 't feest van Waterloo, Europa's jubeltijd, —
Zij de onvergeetbre dag, dien wij verheugd verjaren ,
Aande eerdienst van dien God, die Neêrland heeft bevrijd,--
Aan 't plegtige gebed der natie toegewijd !

Komt , Broeders ! komt , nog eens den blik terug geslagen ,
In 't eens geweest voorheen , in d' afgeloopen tijd.
Herroept ze voor uw' geest . . . herroept die bange dagen !
Herplaatst u in dien stond van Neêrlands worstelstrijd !
Of zou van uit uw ziel zijn indruk zijn vervlogen ?
Dan heeft u 't lot des lands nooit zwaar op 't hart gewogen ;
Dan hebt gij nimmer prijs op eigen erf gesteld ; —
Dan , slaaf der eigenbaat , of werktuig van 't geweld ,
Hebt gij aan vreemde borst uw' schanddaard ingezogen ,
Of nimmer werd uw hals door 't vreeslijk juk gekneld.
Maar neen ! wien immer 't hart voor Neêrland heeft geslagen ,
Voor 't dierbaar plekje gronds , waar we eerst het leven zagen ;
Waar onze onnoozle jeugd gevoedsterd is geweest , —
Waar 't ouderlijk gebeente is in het graf gedragen ; —
Ja hij , wiens hart nog klopt voor haardsteê , vriend en magen ,
Die vier' , met stillen ernst , in vaderlandschen geest , —
Die vier' den grootsten dag van Neêrlands gloriédagen ,
Den dag van Waterloo , 's lands heilig offerfeest.

Hervoor nog eenmaal dan , daag uit het lang verleden ,
Rijs uit uw maatloos graf , o eens vervlogen tijd ! —
Verbeeldingskracht ! herschep , hervoer ons , uit het heden ,
In 't eigen tijdsgewricht van Neêrlands worstelstrijd !

Op ,

Op, 't oog naar Waterloo! — De slagting is begonnen.
 De kreet der wraak weërgalmt, bij 't dondren der kanonnen.
 De doodschrik waart alom, en 't rondom gonzend lood
 Voert ze op zijn vleuglen aan, en velt wat weêrstand bood.
 De schrikbre rukt vast aan. Hij naakt, met ijzren roede.
 Zijn oog vlamt enkel wraak; — hij ademt moord en woede.
 Hij brult het uit van dorst naar Neêrlands dierbaar bloed,
 En wet den helschen klaauw, en zwelt van overmoed. —
 Hij naakt, de menschenbeul! — Staat, Neêrlands helden-
 (Blijf' Neêrlands Engel om u waren!) (scharen!
 Hij naakt, door al de magt der hel geruggesteund;
 Omgeven van zijn rot; aan 't hoofd der moordenaren;
 De man des bloeds, die zich aan God noch toekomst kreunt.

De worstelstrijd vangt aan! — Vest, Neêrland, vest uwe oogen
 Naar 't bloedig Waterloo! Daar wordt uw lot gewogen
 Dan ach! . . . de tint der schaamt' doorgloeit ons'taangezigt!
 Gods almagt houdt de schaal — wie breekt haarevenwigt? —
 De woede stijgt allengs — neen, ze is ten top geklommen.
 Vergeefs hier de overmagt van 's vijands legerdrommen! —
 Al rookt op 't slagveld nog ORANJES Vorstlijk bloed,
 Opwrikbaar is de moed van Neêrlands krijgrenstoet.
 De bangste strijd is daar! — Waar Neêrlands dappren stonden,
 Daar liggen ondereen de lijken en gewonden.
 De vijand dringt vast op, en boort de flanken door;
 En teekent met den dood alom zijn bloedig spoor.
 Nog staat de kans gelijk. — o Hachlijke oogenblikken! —
 Nog weifelt de evenaar, onzeker hoe te wikken;
 Daar valt des dwinglands heir nog eens verwoeder aan —
 En 't vonnis is beslist, dat Neêrland zal vergaan!

Had-

Hadde eerder de oceaan dan Bato's erf verslonden !
 Dat het in 't noorderzout nooit weder waar' gevonden ;
 Dan beter Neêrlands grond geofferd aan den vloed ;
 Dan beter heul en dam en dijken doorgesteken ,
 En 't volk op Gods genâ naar beter oord geweken ,
 Dan 't vaderland ten prooi aan 's dwinglands euvelmoed.

Maar Hij , die hooger troont , wiens eeuwig alvermogen
 Het vaderland aan 't niet der schande had onttogen ;
 Hij , wien deez' feestdag is gewijd ; —
 Die van de slaafsche boei Europa heeft bevrijd ,
 Hij had des dwinglands straf en Neêrlands lot gewogen ;
 Hij mat ook de uitkomst af van Neêrlands bangsten strijd.

God maakt zich op ten wraak. — Triomf! wij zegevieren.
 Daar treedt Hij aan de spits van Neêrlands soudenieren.
 De hel vlugt ijlings naar 't gebied des afgronds heen ,
 De Geest des kwaads laat af , — de dwingland staat alleen.
 Hij valt , de ontembre valt ! — Die schok doet de aarde beven.
 Hij valt , — zijn schrikbre val doet Nederland herleven.
 Ja , d' Eeuwige zij dank ! nog ademen wij vrij :
 En 't vreeslijk wangedrogt , te schandlijk neêrgezonden ;
 Door 's Almagts ijzren vuist aan zijne rots geklonken ,
 Verheffe nimmer meer zijn helsche dwinglandij !

Gedenkdag ! o Wat ooit bij 't nakroost word' vergeten ;
 Eer moge Neêrlands naam in 't eeuwig niet vergaan.
 Tot Neêrlands laatsten stond zal nog uw naam bestaan.
 Ons jongste nageslacht zal u nog heilig heeten ,
 En heffen op uw feest gewijde zangen aan.

Ja ,

Ja, helden, in den strijd bij Waterloo gevallen
 Als eenmaal van uw stof niets meer aanwezig is,
 Dan zal nog op uw graf het dankbaar loflied schallen,
 En melden van uw' roem ter nagedachtenis.

o Mogten onze dankbre zangen,
 Op 't feest van Waterloo aanbiddend aangevangen,
 Geen ijde hulde zijn! Neen; dierbaar vaderland!
 Gij hebt het, in uw tempelkoren,
 Doordrongen van gevoel, den Eeuwigen gezworen,
 (Zoo waarlijk helpe ons zijne hand!)
 Om 't voorbeeld van die oude braven,
 Die 't nageslacht hun roem en deugd ten erfdeel gaven,
 Voor de oogen van 't heelal te staven.
 Gij zwoert het, op der vaadren graven, —
 De natie doe haar' eed gestand!

Waakt op dan, Broeders, op! — de deugd eischt offeranden,
 Tot staving van uw' eed; — hij werd door God gehoord!
 Maar zal uw outervuur met reiner gloed ontbranden,
 Houdt gij 't aan God gegeven woord, —
 Waakt op voor broedren dan, — waakt op voor landgenooten!
 Waakt op voor hen, met u, aan 't eigen bloed ontsproten!
 Vervult dien eersten pligt. Hoort, de armoé roept om
 Voorziet in Neêrlands veegen nood! (brood —
 Op! — Neêrland werd door God en menschenliefde groot.

Dan, Broeders, 't is genoeg; — gij zijt voor God verbonden!
 Geen Neêrlandsch hart heeft ooit zijn woord of trouw ge-
 schonden.

o Kee-

o Keeren we eenmaal dan op 't spoor der vaadren weér,
Dan heerscht weér de oude trouw en braafheid, als weleer.
Dan zullen we eenmaal nog — wat ramp wij thans bestrijden;—
Hoe vaak teleurgesteld; hoe neêrgedrukt door 't lijden;
Bij al den onspoed onzer tijden;
Dan zullen we eenmaal nog ons met dien troost verblijden,
Voor beter toekomst ook een eedler nageslacht,
Getrouw aan God en pligt, te hebben voortgebragt!

TER BEMOEDIGING, IN DEN TEGEN-
WOORDIGEN BENARDEN TOESTAND
DES VADERLANDS.

(October 1850.)

— Onverwacht zal 't licht verschijnen,
Dat alle neevlen doet verdwijnen;
En wijst der Godheids ware reën.
Leer, sterveling! altoos te hopen;
Tot dat de tijd uwe oogen open',
En toon', waarom gij hebt geleên.

VAN HAREN, *de Geuzen*, 1^e Zang.

Op, Nederlanders! 't hoofd naar boven!
Daar leeft Hij, die 't heelal gebiedt.
Al woedt de hel; — wie Hem gelooven,
Staan moedig pal, en vreezen niet. —
Pleeft raad met 's lands historieblaadren!
Wie strekte, aan onze dappre vaadren,
In bangen strijd, ten sterkte en schild?
Het was de Heer der legerscharen;
Wiens wenk 't geweld van storm en baren
En 't woest rumoer der volken stilt.

Ge4

Gedenkt, hoe, vijftien jaar geleden,
 Der Franschen schrikbre legermagt,
 Bij Waterloo, werd afgestreden,
 En 's dwinglands trots ten val gebragt.
 Toen mogten donkere oogenblikken
 't Beangstigd vaderland verschrikken,
 Bij 't klimmen van het noodgetij;
 God wenkte — 's vijands benden slonken.
 Daar rees de moed, die lag gezonken;
 En Neêrland was gered en vrij.

Aan Frankrijks heerschappij onttogen,
 En in der volken rang hersteld,
 Mogt Neêrland op zijn' voorspoed bogen;
 Werd weêr zijn naam met eer vermeld.
 Dit zag, van dolle spijt ontsteken,
 De geest des kwaads, zijn poel ontweken,
 En, vijand van der menschen rust,
 Zwoer hij, 's volks welvaart aan te randen
 En deed de tweedragtstoorts ontbranden,
 In stroomen bloeds naauw uitgebluscht.

Maar,

Maar, moge ook de afgrond zamenspannen ,
Tot ondergang van volk en staat ;
Gods oog doorziet der boozen plannen ;
Hij kent den sluikweg van 't verraad.
Schoon meeneed, en bedrog en logen
Den wreevlen opstand sterken mogen ;
De muitzucht 's lands verderf beoog' ;
En wet en orde durfde onbinden ; '
Der boozen raadslag zal verzwinden ,
Hoe hecht gesmeed die wezen moog'.

De raad der boosheid , ja , zal falen ;
Al waant zij de uitkomst reeds beslist.
Al bralt zij stout op zegepralen ;
Zij heeft haar listig doel gemist.
God ! ware de opstand, nu ontstoken ,
Een maand slechts later uitgebroken ,
Gij kent het lot , ons dan bereid.
Maar, onnaspeurlijk in Uw' gangen ,
Hebt Gij der snooden list gevangen ,
In 't eigen net door hen gespreid.

Waakt

Waakt op dan , broeders ! — Wat moog' wijken,
Nog leeft der vaadren toeverlaat.
Der eeuwen rots zal niet bezwijken.
Op Hem het oog, om hulp en raad !
's Lands nood eischt offers. — Op ! Te wapen !
Zou Neêrlands fiere tuinleeuw slapen,
Waar 't orde, regt en vrijheid geldt ?
Neen ! op ORANJES roepstem vaardig ;
Betoonen we ons onze afkomst waardig !
Met God , is elk van ons een held.

Welaan dan ! In den naam des Heeren ,
De toekomst te gemoet getreên !
Het donkre zal in licht verkeerén ;
Wij steunen op Gods mogendheên.
Hoe ook de geest des afgronds woede ;
Bevelen we in Gods trouwe hoede
Het lot van Vorst en Vaderland !
Dan staan we , in 't barnen der gevaren.
Zoo staat , ten spijt van storm en baren ,
Geen rots, in 't hart der zee geplant !

